

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218203542
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1218203542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a Mgr. Adely Unčovskej v právnej veci žalobcu: X.. W. C., R.. XX.XX.XXXX, D. J. O. XX, D., zast. Hagyar & Partners, s. r. o., so sídlom Vlčkova 8/A, Bratislava, IČO: 51 473 208, proti žalovanému: ICE - BERG SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Trenčianska 53, Bratislava, IČO: 35 754 729, zast. BOHUNICKÝ & Co. s.r.o., so sídlom Lermontovova 16, Bratislava, IČO: 47 876 034, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Union poisťovňa, a. s., so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, IČO: 31 322 051, o náhradu škody vo výške 65.559,16 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26. novembra 2021, č.k. 18C/22/2018-595, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanému spoločne a nerozdielne s obchodnou spoločnosťou DANUBIA LIFT, s.r.o., so sídlom Robotnícka 5, Bratislava, IČO: 17 333 661, ktorá bola na splnenie povinnosti zaviazaná rozsudkom pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava II č.k. 18C/22/2018-411 zo dňa 06.05.2021, zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 58.232,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 51.522,80 eur od 09.12.2017 do 14.06.2018, zo sumy 58.157,35 eur od 15.06.2018 do 14.09.2018 a zo sumy 58.232,95 eur od 15.09.2018 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej napadnutej vyhovujúcej časti a v časti o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 3.806,52 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.806,52 eur od 09.12.2017 do zaplatenia zastavil (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s obchodnou spoločnosťou DANUBIA LIFT spol. s r. o., so sídlom Robotnícka 5, Bratislava, IČO: 17 333 661, ktorá bola na splnenie povinnosti zaviazaná rozsudkom pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava II č.k. 18C/22/2018-411 zo dňa 06.05.2021, zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 60.878,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 51.808,45 eur od 09.12.2017 do 14.06.2018, zo sumy 60.254,88 eur od 15.06.2018 do 14.09.2018 a zo sumy 60.878,98 eur od 15.09.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,72 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia zhrnul obsah žaloby, ktorá smerovala voči žalovanému a obchodnej spoločnosti DANUBIA LIFT spol. s r. o., vyjadrení strán a nimi prednesených argumentov, zosummarizoval priebeh konania (zmeny a čiastočné späťvzatia žaloby) a uviedol obsah stranami predložených dôkazov. Konštatoval, že v postavení intervenienta na strane žalovaného 1/ vstúpila do konania spoločnosť Union

poistovňa, a. s., ktorá si plne osvojila argumentáciu žalovaného 1/. Uviedol, že na pojednávaní dňa 06.05.2021 uznesením pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi škodu v celkovej výške 65.559,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 65.559,16 eur od 09.12.2017 do zaplatenia. Zmenu žaloby žalobca odôvodnil novým lekárskeym posudkom na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia zo dňa 23.10.2018. Škoda na zdraví (pozostávajúca z bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia) tak podľa žalobcu predstavuje sumu 61.876,65 eur (bolestné za úkony vykonané v roku 2016: 1327,5 bodov x 17,66 eur + bolestné za úkony vykonané v roku 2017: 350 bodov x 18,24 eur + bolestné za úkony vykonané v roku 2018: 45 x 19,08 eur + sťaženie spoločenského uplatnenia: 1710 bodov x 18,24 eur). Ním uplatnená náhrada za skutočnú škodu zostala v nezmenenej výške 3.682,51 eur, z toho náhrada straty na zárobku vo výške 3.606,91 eur. Na rovnakom pojednávaní rozhodol na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie žalovaného 2/, ktorým zaviazal žalovaného 2/ povinnosťou nahradiť žalobcovi škodu vo výške 65.559,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 65.559,16 eur od 09.12.2017 do zaplatenia a žalobcovi priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Ustálil, že po pripustení zmeny (rozšírenia) žaloby na pojednávaní dňa 06.05.2021 sa žalobca voči žalovaným domáhal náhrady škody vo výške 65.559,16 eur spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania, ktorá pozostávala z náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 61.876,65 eur, náhrady za stratu na zárobku vo výške 3.606,91 eur a náhrady nákladov spojených s liečením (doplatok za kúpeľnú liečbu) vo výške 75,60 eur. Uviedol, že podaním doručeným súdu dňa 14.06.2021 zobral žalobca žalobu v časti späť a súčasne ju zmenil tak, že sa voči žalovaným domáhal náhrady škody vo výške 61.752,64 eur (spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania), ktorá pozostávala z náhrady za bolesť (bolestného) a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 58.157,35 eur, náhrady za stratu na zárobku vo výške 3.519,69 eur a náhrady nákladov spojených s liečením (doplatok za kúpeľnú liečbu) vo výške 75,60 eur. Toto podanie žalobcu posúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby v časti o náhradu škody vo výške 3.806,52 eur (65.559,16 eur - 61.752,64 eur), a to v časti o náhradu škody na zdraví (náhradu za bolesť a SSU) vo výške 3.719,30 eur (61.876,65 eur - 58.157,35 eur) a v časti o náhradu za stratu na zárobku vo výške 87,22 eur (3.606,91 eur - 3.519,69 eur). Posúdiac vec právne podľa ust. § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 C.s.p. konanie v časti o náhradu škody vo výške 3.806,52 eur spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania zastavil.

4. Vykonaným dokazovaním (oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu, výsluchom žalobcu a I. N. B. O. L. J.) súd prvej inštancie ustálil za nesporné, že žalovaný 1/ prenajímal spol. DEGUSTA s.r.o. (zmluvou o nájme nebytových priestorov) za odplatu sklad č. E 0.07 nachádzajúci sa na -1. poschodí v budove žalovaného 1/ na Trenčianskej 53 v Bratislave. Nesporné medzi stranami bolo aj to, že žalobca bol na základe dohody o pracovnej činnosti v pracovnom pomere so spol. DEGUSTA s.r.o., a že v rámci plnenia pracovných úloh pravidelne chodil do prenajatých priestorov, v ktorých mal jeho zamestnávateľ uskladnený tovar určený na distribúciu pre klientov. Keďže sa sklad nachádzal na -1 poschodí, žalobca využíval aj v budove sa nachádzajúci výťah NT 5000 s výrobným č. 4390-0051. Dňa 06.05.2016 sa však kabína výťahu po otvorení dverí na prízemí budovy z dôvodu zlyhania dvernej uzávery v tejto stanici nenachádzala, v dôsledku čoho žalobca padol do výťahovej šachty hlbokej približne 4,5 m. Žalobca v dôsledku pádu do výťahovej šachty utrpel ťažkú ujmu na zdraví.

5. Taktiež nebolo sporné, že žalovaný 1/ si ako objednávateľ u žalovaného 2/ ako zhotoviteľa na základe zmluvy o dielo č. 60.001.02 zo dňa 01.01.2002 zazmluvnil odborné vykonávanie servisných služieb, výkonov a opráv na vyhradenom zdvíhacom zariadení - výťahu NT 5000 v záručnej dobe a po jej uplynutí podľa ustanovenia vyhlášky č. 24/79 Zb. SÚBP a STN 274002, 274009 a 332570. V čase pred nehodou žalobcu boli vo vzťahu k tomuto výťahu zistené viaceré nedostatky, konštatované v zázname o vykonaní trojročnej odbornej skúšky alebo v protokoloch o odbornej prehliadke výťahu vykonaných žalovaným 2/, či dokonca v inšpekčnej správa č. 1250-1/20/10/FT/IS/L zo dňa 07.09.2010 vydané inšpekčným orgánom TÜV SÜD Slovakia, s.r.o. Tieto nedostatky neboli aj napriek ich opakujúcim sa zisteniam odstránené a až do okamihu pádu žalobcu do výťahovej šachty v dôsledku zlyhania dvernej uzávery bol výťah označený za spôsobilý prevádzky. Žalobca preto podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela, ktorý pri uskutočňovaní revízie výťahov v spoločnosti žalovaného 2/ z nebanlivosti porušil povinnosti vyplývajúce z jeho zamestnania, čo malo za následok jeho pád do výťahovej šachty. Zo zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 25.04.2018 vyplynulo, že V. S. R. sa ku skutku, ktorý mu bol kladený za vinu v uznesení o vznesení obvinenia, doznal, svoje konanie ľutoval a žalobcovi sa ospravedlnil. V tejto trestnej veci bol odsúdený konateľ žalovaného 2/ S. R., ktorého Krajský súd

v Bratislave uznal za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví, pretože pri revízií výťahu nevykonal vizuálnu obhliadku dverovej uzávery demontážou krytu, čím nedodrжал postup a rozsah stanovený výrobcom pre tento typ uzávery, v dôsledku čoho žalobca spadol do výťahovej šachty. Žalovaný 1/ neuznal nároky žalobcu na náhradu škody spôsobenej pádom žalobcu do výťahovej šachty z predžalobnej výzvy zo dňa 07.12.2017 (škoda na zdraví vo výške 51.808,45 eur, nemajetková ujma 10.000 eur a neurčená skutočná škoda), keď namietal znalecký posudok č. 4/2016, argumentoval spoluzavinením žalobcu, absenciou príčinnej súvislosti medzi zlyhaním výťahových dverí a pádom žalobcu do výťahovej šachty a iným.

6. Z inšpekčnej správy č. 1250-1/20/10/FT/IS/L zo dňa 07.09.2010 vydanéj inšpekčným orgánom TÜV SÜD Slovakia, s.r.o., ktorej predmetom bolo overenie plnenia požiadaviek bezpečnosti technických zariadení vykonaním opakovanej úradnej skúšky posudzovaného zariadenia - výťahu NT 5000 s výrobným č. 4390-0051 (ďalej len „výťah“) súd prvej inštancie zistil, že na výťahu boli zistené nedostatky, ktoré sa odporúčajú odstrániť, konkrétne medzera medzi prahom a šachtovými dverami bola viac ako 5 mm, čo nie je v súlade s čl. 59 STN 27 4300. Vzhľadom na zistené nedostatky osvedčenie k výťahu nebolo vydané. Podľa stanoviska by predmetný výťah spĺňal požiadavky technických zariadení až po odstránení nedostatkov. Zo záznamu o vykonaní trojročnej odbornej skúšky výťahu zo dňa 12.11.2013 vyplýva, že boli navrhnuté opatrenia v podobe výmeny šachtových dverí a oprava čelnej steny nad 2. stanicou. Termín odstránenia závad bol určený v lehote troch mesiacov s budúcou revíznou kontrolou. Z protokolu o odbornej prehliadke výťahu zo dňa 18.11.2015 vyplýva, že výťah je spôsobilý prevádzky aj napriek tomu, že pri odbornej prehliadke boli zistené viaceré závady, a preto odborný pracovník v časti závad uviedol, že je potrebné vymeniť brzdové obloženie, opraviť čelnú stenu nad druhou zástavkou a vymeniť šachtové dvere, ktoré boli v dezolátnom stave. Z protokolu o odbornej prehliadke výťahu zo dňa 02.02.2016 vyplývajú totožné závady, ako sú uvedené v odbornej prehliadke výťahu zo dňa 18.11.2015. Opätovne výsledkom prehliadky bolo, že kontrolovaný výťah je spôsobilý prevádzky. Z protokolu o odbornej prehliadke výťahu zo dňa 02.05.2016 súd prvej inštancie ustálil, že pri prehliadke boli zistené závady, ktoré si vyžadovali opravu čelnej steny šachty nad druhou stanicou a výmenu dverí, ktoré boli v dezolátnom stave. V závere o ďalšej použiteľnosti výťahu je uvedené, že výťah je spôsobilý prevádzky.

7. Zo znaleckého posudku KEÚ PZ zo dňa 19.05.2016 vyplýva záver, že príčinou zlyhania dverovej uzávery brány výťahu bolo poškodenie pracovnej hrany jej výsuvnej závery. Toto poškodenie možno považovať za skrytú chybu zariadenia, ktorá pri odbornej prehliadke výťahu nemusela byť zistiteľná. Vo vzťahu k revízií výťahu vykonanej dňa 02.05.2016 spoločnosťou DANUBIA LIFT spol. s r. o. bol prijatý záver, že technický stav pracovnej hrany uzamykacej závery dvernej uzávery šachtových dverí výťahu na prízemí nemusel byť v zmysle platných právnych predpisov vizuálne kontrolovaný, a činnosť dvernej uzávery sa mohla v čase prehliadky výťahu javiť ako vyhovujúca.

8. Zo znaleckého posudku č. 4/2016 U. X.. D. H. zo dňa 15.08.2016 vyplýva, že k znaleckému skúmaniu nebol predložený žiaden doklad o tom, že prevádzkovateľ výťahu závalu zistenú pri opakovanej úradnej skúške spoločnosťou TÜV SÜD Slovakia, s.r.o. odstránil. Vo vzťahu k dokladu o vykonaní trojročnej odbornej skúšky spoločnosťou DANUBIA LIFT spol. s r.o. sa uvádzajú viaceré nedostatky, či už v rozpore dátumov o jej vykonaní v úvode (21.06.2004) a závere (12.11.2013), v nesprávnej citácii navrhnutého opatrenia, v rozpore v skúške šachtových dverí, ktoré vyhovujú, avšak následne sa navrhuje ich výmena, ako aj skutočnosť, že k znaleckému skúmaniu nebol predložený žiaden doklad o tom, že prevádzkovateľ výťahu predmetné opatrenia realizoval, resp. závady odstránil. Vo vzťahu k protokolu o odbornej prehliadke výťahu vykonanej spol. DANUBIA LIFT spol. s r.o. zo dňa 02.05.2016 znalec skonštatoval, že táto obsahuje tie isté závady, ako sa uvádza v doklade o vykonaní trojročnej skúšky z 12.11.2013, s tým, že aj napriek opakovanému zisteniu tých istých závad je výsledok prehliadky opätovná spôsobilosť výťahu na prevádzku. V znaleckom posudku znalec uviedol, že výťah v čase úrazu žalobcu nespĺňal požiadavky technických noriem a príslušných právnych predpisov na bezpečnú prevádzku. Závada výťahu musela pri odbornej prehliadke vykonanej revíznym technikom spoločnosti DANUBIA LIFT spol. s r.o. dňa 02.05.2016 existovať, a to, že nebola zaznamenaná, je možné len ak kontrolujúci revízny technik vykonal iba funkčnú skúšku dverí a vizuálnu obhliadku dvernej uzávierky bez demontáže jej krytu, pričom pri tomto type dvernej uzávierky sa táto nedá skontrolovať bez demontáže krytu. Znalec mal za vylúčené, aby takáto závada vznikla v období od 02.05.2016 (kedy nebola zistená) do doby úrazu žalobcu, t. j. do 06.05.2016. Okrem uvedeného znalec ako príčinu zlyhania dvernej uzávery uviedol poškodenie pracovnej hrany jej výsuvnej závery, teda išlo o technickú závalu vzniknutú postupným opotrebovaním pracovnej hrany výsuvnej závery (západky). Závery tohto znaleckého posudku boli

potvrdené znaleckým posudkom č. 52/2018 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline zo dňa 28.02.2018. Poškodenie pracovnej hrany a jej vysúvacej závory dvernej uzávery brány výťahu nie je možné považovať za skrytú chybu. Keďže vznikla postupným opotrebovaním pracovnej hrany výsuvnej závory, je ju nutné považovať za chybu viditeľnú. Pri pravidelnej revíznej činnosti mala byť táto chyba odhalená a odstránená. Okrem uvedeného, ak neboli odstránené závady z predchádzajúcich prehliadok, revízií, skúšok a odborných kontrol, ktoré sa opakovali cyklicky (išlo o opakované závady), revízny technik mal povinnosť okamžite vyradiť výťah z prevádzky. V čase nehody nebol výťah spôsobilý prevádzky. Tento znalecký posudok aj vo svojich zvyšných častiach potvrdil závery znaleckého posudku č. 4/2016. V odbornom vyjadrení č. 9/2018 zo dňa 29.08.2018 U. X.. S. N. okrem iného uviedol povinnosti revízneho technika a majiteľa výťahu v prípade zistenia závad výťahu, vizuálne zobrazenie a slovné popísanie procesu výmeny dverí na výťahu typu NT 5000 v. č. 4390-0051.

9. Z dohody o skončení dohody o pracovnej činnosti zo dňa 05.08.2016, uzatvorenej medzi spol. DEGUSTA s.r.o. ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom súd prvej inštancie zistil, že dohoda o pracovnej činnosti skončila ku dňu 08.08.2016. Konateľ spol. DEGUSTA s.r.o. N. B. dňa 29.09.2021 čestne vyhlásil, že pracovný pomer medzi predmetnou spoločnosťou a žalobcom skončil z dôvodu, že žalobca vzhľadom na zranenia, ktoré utrpel pádom do výťahovej šachty dňa 06.05.2016, nebol schopný ďalej pre spoločnosť vykonávať pracovnú činnosť. Z potvrdenia DEGUSTA s.r.o. zo dňa 03.09.2018 vyplýva, že žalobcovi bola vyplácaná čistá mesačná mzda vo výške 35,08 eur, čo v roku 2015 predstavovalo sumu 420,96 eur a v roku 2016 sumu vo výške 140,32 eur. Z pohybov na bežnom účte v období od 08.01.2016 do 09.04.2016 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobcovi bola vyplácaná mzda vo výške 35,08 eur. Z potvrdenia praktickej lekárky pre dospelých K.. K. Z. o práceneschopnosti zo dňa 26.05.2021 vyplýva, že žalobca bol práceneschopný od 06.05.2016 do 31.01.2017, od 06.11.2017 do 31.05.2018, a to z dôvodu úrazu zo dňa 06.05.2016 pádom do výťahovej šachty. Z potvrdenia spoločnosti Smart Facilities s.r.o. o trvaní PN zo dňa 30.08.2018 vyplýva, že v priebehu pracovného pomeru žalobcu v tejto spoločnosti jeho pracovná neschopnosť trvala v období od 06.05.2016 do 31.01.2017, od 25.07.2017 do 15.08.2017, od 06.11.2017 do 31.05.2018 a od 01.08.2018 do 28.08.2018. Súčasťou potvrdenia je aj prehľad denných vymeriavacích základov za jednotlivé roky trvania pracovnej neschopnosti. Z dodatkov č. 1/20161, č. 1/2017 a č. 1/2018 k pracovnej zmluve vyplýva, že žalobcovi (zamestnancovi) sa s účinnosťou od 01.01.2016 zmenila dohodnutá mzda za vykonanú prácu na sumu 405 eur mesačne, s účinnosťou od 01.01.2017 na sumu 435 eur mesačne a s účinnosťou od 01.01.2018 na sumu 480 eur mesačne. Z výpočtu ušlého zárobku žalobcu (predloženého dňa 10.09.2018) vyplýva, že tento je vyčíslený za rok 2016 vo výške 1.164,11 eur, za rok 2017 vo výške 372,87 eur a za rok 2018 k septembru vo výške 1.087,69 eur, spolu 2.624,67 eur. Z výpočtu úrazového príplatku žalobcu (predloženého dňa 10.09.2018) vyplýva, že tento predstavuje v roku 2016 sumu 857,67 eur, v roku 2017 sumu 799,58 eur a v roku 2018 sumu 112,57 eur, spolu 1.769,82 eur. Okrem toho obsahuje aj výpočet nemocenských dávok za mesiac august 2018 v sume 206,59 eur.

10. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne o nemocenských dávkach zo dňa 19.03.2018 zistil, že žalobcovi boli Sociálnou poisťovňou vyplácané nemocenské dávky za obdobie od 16.05.2016 do 31.12.2016 vo výške 1.581 eur, za obdobia od 01.01.2017 do 31.01.2017, 04.08.2017 do 15.08.2017 a 16.11.2017 do 31.12.2017 vo výške 645,20 eur, za obdobie od 01.01.2018 do 28.02.2018 vo výške 439,50 eur. Z výpočtu ušlého zárobku žalobcu zistil, že tento je vyčíslený za rok 2016 vo výške 1.164,11 eur, za rok 2017 vo výške 372,87 eur a za rok 2018 vo výške 539,14 eur, čo spolu predstavuje sumu 2.076,12 eur. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne zo dňa 03.11.2018 vyplýva, že žalobcovi boli vyplácané nemocenské dávky Sociálnou poisťovňou za obdobie od 16.05.2016 do 31.01.2017, od 04.08.2017 do 15.08.2017 a od 16.11.2017 do 31.05.2018 spolu vo výške 3.351 eur. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne o nemocenských dávkach zo dňa 24.04.2019 vyplýva, že žalobcovi boli vyplácané nemocenské dávky Sociálnou poisťovňou v roku 2018 za obdobie od 01.01.2018 do 31.05.2018 a od 11.08.2018 do 28.08.2018 spolu vo výške 1.265,90 eur.

11. Podľa prepúšťacích správ z kúpeľov Dudince zo dňa 03.10.2016 a 27.08.2018 žalobca absolvoval v období od 06.09.2016 do 04.10.2016 a v období od 31.07.2018 do 28.08.2018 komplexnú balneoterapiu. Doklad o úhrade doplatku za kúpeľnú liečbu potvrdzuje, že žalobca uhradil dňa 31.07.2018 sumu 75,60 eur pozostávajúcu z poplatku za ústavnú starostlivosť a dane za ubytovanie.

12. V lekárskom posudku zo dňa 10.07.2017 určil posudzujúci lekár bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu vo výške 1710 bodov. V lekárskom posudku zo dňa 29.03.2018 určil

posudzujúci lekár bodové hodnotenie bolestného vo vzťahu k žalobcovi vo výške 1577,5 bodov a v lekárskom posudku zo dňa 23.10.2018 vo výške 145 bodov. Z lekárskej správy zo dňa 03.09.2018 vyplýva diagnóza žalobcu, ktorú stanovil K. K. D., N. v súvislosti s úrazom zo dňa 06.05.2016 s ohľadom na operačnú liečbu zo dňa 07.05.2016 a dňa 07.11.2017. Zo znaleckého posudku č. 23/2021 U. K. K. D., N. zo dňa 31.05.2021 vyplýva, že žalobca v príčinnej súvislosti s úrazom, ktorý sa stal dňa 06.05.2016 pádom do výťahovej šachty, utrpel vnútro kĺbovú zlomeninu distálnej časti holennej kosti, zlomeninu vonkajšieho členka, trieštivú zlomeninu tela stavca L3, kompresívnu zlomeninu tela stavca Th12, vnútrokĺbovú zlomeninu distálnej časti vretennej kosti, zlomenina distálnej časti vretennej kosti, nedislokovanú zlomeninu os scaphoideum l. sin. a polytraumu. V znaleckom posudku sa znalec zaoberal aj psychickými následkami úrazu a ich vplyvom na bodové hodnotenie. Záverom znalec podrobne uviedol bodové hodnotenie bolestného, pričom celkový počet bodov určil vo výške 1.565. Bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia určil vo výške 1.570 bodov. Uviedol, že vzhľadom na poranenia žalobcu a ich trvalé následky bude mať zdravotný stav žalobcu tendenciu zhoršovať sa.

13. Poukázal aj na výpoveď žalobcu, ktorý uviedol, že v deň úrazu šiel do skladu spoločnosti DEGUSTA s.r.o., s ktorou bol v tom čase v pracovnom pomere. Podľa jeho vyjadrenia svetielko indikujúce, či je výťah v pohybe, na výťahu nesvietilo, dvere šli otvoriť ľahko a svetlo zvonku mu svietilo odzadu, preto nemal pocit, že sa výťah na prízemí budovy nenachádza. Výťah nemal okno a ani číslo poschodia, na ktorom sa nachádza. Po vstupe do priestoru, v ktorom by sa výťah za bežných okolností nachádzal, si spomenul už len na to, ako leží na dne šachty a volá o pomoc. Do priestorov žalovaného 1/ chodieval po dobu 8 rokov pravidelne, niekedy aj viackrát v priebehu týždňa. I. N. B., spoločník a konateľ spol. DEGUSTA s.r.o., vypovedal, že spoločnosť sa zaoberá distribúciou talianskych potravín, ktorú pre ňu vykonával aj žalobca. Uviedol, že obdobnú skúsenosť s absentujúcim výťahom po jeho privolaní majú aj v spol. SAPELI. Podľa jeho opisu mal výťah len bočné steny šedej či bordovej farby, pri vstupe jednou stranou sa vychádzalo na strane druhej, bol slabo osvetlený. Postup, ako obsluhovať výťah, im bol pri preberaní skladu ukázaný. I. Ľ. J.Á., zamestnankyňa žalovaného 1/, žalobcu poznala. V utorok pred nehodou žalovaný 2/ vykonal pravidelnú kvartálnu revíziu štyroch výťahov, pričom z revíznej správy vyplývalo, že výťahy sú schopné prevádzky. Po nehode okamžite kontaktovala žalovaného 1/, technika BOZP, pána Uličného, a dostavil sa aj zástupca žalovaného 2/. Pokazený výťah bol následne vyradený z prevádzky. Na položené otázky týkajúce sa zabezpečenia objektu a možností do jeho vstupu uviedla, že existujú tri rôzne vstupy. Vstup z Trenčianskej ulice je zabezpečený cez vrátnicu s vrátnikom a informátorom 24-hodín denne, vstup z Ružovej doliny je denný v čase od 7:00 do 14:00 a je zabezpečený rampami a tretí vstup je len pre chodcov, pričom od neho mali vstup len niektorí zamestnanci a nájomcovia.

14. Vec posúdil právne podľa ust. § 415, § 420 ods. 1 a 2, § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 429, § 430 ods. 1, § 438 ods. 1 a 2, § 441, § 442 ods. 1 a 3, § 444, § 446 (účinného do 30.01.2019 a od 01.12.2019), § 447, § 879w, § 449 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 563 Obč. zák., § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, 2 a 4, § 9 ods. 1, 3 a 5, § 10 ods. 1, 4 a 5 zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a SSU, § 1 opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. 36/2016, č. 33/2017, č. 16/2018, č. 10/2021, a dospel k záveru, že žaloba je z väčšej časti dôvodná. Konštatoval, že žalobca sa po čiastočnom späťvzati žaloby domáhal náhrady škody vo výške 61.752,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 61.752,64 eur od 09.12.2017 do zaplatenia. Náhrada škody pozostávala z náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 58.157,35 eur (bolestné vo výške 27.752,55 eur a náhrada za SSU vo výške 30.404,80 eur), náhrady za stratu na zárobku vo výške 3.519,69 eur a náhrady nákladov spojených s liečením (doplatok za kúpeľnú liečbu) vo výške 75,60 eur.

15. Pri posudzovaní zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu spôsobenú žalobcovi dospel k záveru, že zodpovedá za spôsobenú škodu so žalovaným 2/ spoločne a nerozdielne podľa ust. § 438 ods. 1 Obč. zák., pretože nezistil výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o pomernej (delenej) zodpovednosti žalovaných za škodu podľa ust. § 438 ods. 2 Obč. zák. a žalovaný 1/ existenciu takýchto výnimočných okolností netvrdil a ani nepreukazoval. Vyjadril názor, že ani účasť žalovaného 1/ na spôsobení škody (teda podiel, resp. miera zavinenia) neodôvodňuje takéto rozhodnutie, keď poukázal na závery odborných prehládok výťahu, z ktorých vyplýva, že žalovaný 1/ bol zo strany žalovaného 2/ opakovane a dlhodobo upozorňovaný na potrebu výmeny šachtových dverí, ktoré boli v dezolátnom stave, a na opravu čelnej steny šachty nad druhou zastávkou. Z odborného vyjadrenia č. 9/2018 U. X.. S. N. zo dňa 29.08.2018 pritom vyplýva, že výmena dverí predstavuje výmenu kompletnej konštrukcie dverí, teda aj rámu, v ktorom sú dvere osadené, pričom súčasťou tohto rámu dverí je aj predmetná dverňová uzávierka, ktorá pri úraze žalobcu zlyhala. V kombinácii so zistením znalcov, že výťah bol na

hranici svojej životnosti 25 až 30 rokov (ak nie za jej hranicou), a aj to len za predpokladu vykonania generálnej opravy a dvoch stredných opráv (vykonanie ktorých nebolo dokladované), to poukazuje na hrubé zanedbanie povinností (hrubú nedbanlivosť) zo strany žalovaného 1/ ako majiteľa výťahu a na jeho ľahostajnosť k životu a zdraviu osôb používajúcich tento výťah (čo zakladá jeho zodpovednosť prinajmenšom podľa § 415 Obč. zák.). Žalovaný 1/ sa nezbavil svojho dielu viny ani poukazom na to, že revíznym technikom zakaždým skontroloval spôsobilosť výťahu na prevádzku. Vysvetlil, že každej priemerne rozumovo vyspelej osobe musí byť zrejmé, že pri tak rizikovej prevádzke, akou je prevádzka výťahu, je potrebné zachovať vysokú mieru ostražitosťi a je nevyhnutné pravidelne sa starať o jeho riadnu údržbu a bezchybnú prevádzku, a to obzvlášť v prípade, ak je výťah na hranici svojej životnosti. Povinnosťou žalovaného 1/ teda bolo odstrániť technickú závalu predmetného výťahu bez zbytočného odkladu od jej zistenia, čo však žalovaný 1/ neurobil ani po dobu niekoľkých rokov. Tu súd prvej inštancie poukázal najmä na povinnosť žalovaného 1/ v zmysle § 6 ods. 1 písm. f) zákona č. 124/2006 Z.z. v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci odstraňovať nebezpečenstvo a ohrozenie, a ak to podľa dosiahnutých vedeckých a technických poznatkov nie je možné, vykonať opatrenia na ich obmedzenie a pripravovať opatrenia na ich odstránenie. V zmysle § 6 ods. 7 zákona č. 124/2006 Z.z. je žalovaný 1/ povinný starať sa o bezpečnosť a ochranu zdravia všetkých osôb, ktoré sa nachádzajú s jeho vedomím na jeho pracoviskách alebo v jeho priestoroch, a preto nemohla obstáť argumentácia žalovaného 1/, že na prejednávanú vec sa nevzťahujú ustanovenia zákona č. 124/2006 Z.z. z dôvodu, že žalobca nebol jeho zamestnancom.

16. Zodpovednosť žalovaného 1/ posúdil podľa ust. § 427 a nasl. Obč. zák. o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Stotožnil sa s právnym názorom vysloveným v odbornej literatúre (na ktorú odkázal), že výťah je dopravným prostriedkom v zmysle § 427 Obč. zák. s tým, že jeho prevádzateľ nesie zodpovednosť za škodu spôsobenú jeho prevádzkou podľa § 427 ods. 2 Obč. zák.. Výťah je možné považovať za osobitný druh dopravného prostriedku (vozidla), poháňaného motorickou silou, ktorý slúži na prepravu osôb a nákladu v rámci budovy. Podľa rozhodovacej praxe súdov je žalovaného 1/ ako vlastníka budovy (a výťahu) a prevádzkovateľa výťahu potrebné považovať za tzv. iného prevádzateľa (motorového) dopravného prostriedku, keďže mal právnu i faktickú možnosť disponovať s výťahom. Ustálil, že v posudzovanom prípade ide o nákladný výťah s povolenou dopravou osôb. Podrobne vyložil ust. § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku ako aj základné predpoklady tejto zodpovednosti. Vyhodnotil, že v prejednávanom prípade išlo o škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré mali svoj pôvod v prevádzke výťahu (nedostatky či vady materiálu, a to aj nespoznateľné, teda skryté), pričom v takom prípade sa žalovaný 1/ ako prevádzateľ nemôže zbaviť svojej zodpovednosti (§ 428 Obč. zák.). Tento právny názor podporil poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SSR sp. zn. 1 Cz 42/71 zo dňa 27.10.1971, zverejnený v zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 9/1972. Vyjadril názor, že prevádzateľ sa môže zbaviť svojej zodpovednosti v prípade, ak je škoda spôsobená zavinením poškodeného (§ 441 Obč. zák.), ktorý sám znáša škodu, ktorú výhradne zaviniel. Vysvetlil, že výlučné zavinenie poškodeného môže síce viesť k úplnému zbaveniu sa zodpovednosti prevádzateľa za škodu, avšak len v tom prípade, ak škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky (§ 427 ods. 1 Obč. zák.), ale nebola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke (§ 428 Obč. zák.). Tu podrobne vysvetlil rozdiel medzi ustanoveniami § 427 a § 428 Občianskeho zákonníka. Prijal záver, že ak bolo zavinenie poškodeného výlučnou príčinou škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, prevádzateľ sa celkom zbaví zodpovednosti a škodu v plnom rozsahu nesie sám poškodený. Ak však je zavinený protiprávny úkon poškodeného len jednou z príčin škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky určitého dopravného prostriedku a ak bolo treba hľadať ďalšiu príčinu na strane prevádzateľa, potom znáša poškodený škodu len pomerne a sčasti za ňu zodpovedá prevádzateľ (poukázal na zhodnotenie úrovne rozhodovania súdov vo veciach zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov, schválené plénom Najvyššieho súdu SSR dňa 23.11.1983 pod sp. zn. Cpj 10/83 a Pls 2/83, zverejnené v zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 3/1984). Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca utrpel škodu na zdraví v dôsledku technickej vady predmetného výťahu, teda v dôsledku okolnosti, ktorá mala svoj pôvod v prevádzke výťahu. V znaleckých posudkoch predložených v konaní (ZP KEÚ PZ a ZP č. 4/2016) bolo jednoznačne skonštatované, že k úrazu žalobcu došlo v dôsledku zlyhania dvernej uzávery (uzávierky) brány výťahu, ktorej príčinou bolo poškodenie pracovnej hrany jej výsuvnej závery (západky) vzniknutej postupným opotrebovaním pracovnej hrany výsuvnej závery (západky). S poukazom na nespornú skutočnosť, že vlastníkom a prevádzkovateľom tohto výťahu bol žalovaný 1/, mal jeho objektívna zodpovednosť za škodu na zdraví žalobcu za danú podľa ust. § 427 ods. 2 v spojení s § 428 a § 429 Občianskeho zákonníka.

17. Nárok žalobcu na náhradu škody na zdraví v zmysle § 444 Obč. zák. pozostávajúci z náhrady za bolesť (bolestného) vo výške 27.752,55 eur (bolestné za úkony vykonané v roku 2016: 1432,5 bodov x 17,66 eur + bolestné za úkony vykonané v roku 2017: 87,5 x 18,24 eur + bolestné za úkony vykonané v roku 2018: 45 x 19,08 eur) a z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 30.404,80 eur (SSU v roku 2017: 1170 bodov x 18,24 eur + SSU v roku 2021: 400 bodov x 22,66 eur) mal preukázaný znaleckým posudkom znalca K. K. D., N.. č. 23/2021 zo dňa 31.05.2021, závery ktorého žalovaný 1/ ani intervenient nespороvali. Citoval zo znaleckého posudku zranenia, ktoré žalobca utrpel následkom úrazu ako aj trvalé následky na jeho zdraví, presné položky a bodové ohodnotenie žalobcom vytrpenej bolesti, ktorú znalec ohodnotil na 1565 bodov, a tiež presné položky a bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu, ktoré znalec ohodnotil na 1570 bodov. Podrobne vysvetlil svoj postup pri určení výšky náhrady za bolesť a SSU s odkazmi na prislúchajúce právne predpisy a judikaturu. Žalobcovi priznal náhradu za škodu na zdraví podľa § 444 Obč. zák. vo výške 58.157,35 eur (bolestné 27.752,55 eur + SSU 30.404,80 eur), keď mal preukázané všetky predpoklady vzniku (objektívnej) zodpovednosti za škodu podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vyhodnotil, že v konaní bola preukázaná udalosť (úraz žalobcu) vyvolaná osobitnou povahou prevádzky výťahu (majúca pôvod v prevádzke výťahu), taktiež bol preukázaný vznik škody na zdraví žalobcu vo vyššie špecifikovanej výške a príčinná súvislosť medzi touto udalosťou a vznikom škody na zdraví žalobcu, keď na základe vykonaného dokazovania nemal žiadnu pochybnosť o tom, že škoda na zdraví žalobcu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s úrazom žalobcu (jeho pádom do výťahovej šachty), ku ktorému došlo v priamej príčinnej súvislosti s technickou vadou výťahu (zlyhanie dvernej uzávery), teda v dôsledku okolnosti, ktorá mala svoj pôvod v prevádzke výťahu. Nezistil spoluzavinenie žalobcu na vzniku škody v zmysle § 441 Obč. zák. a ani iné okolnosti, ktoré by vylučovali (obmedzovali) zodpovednosť žalovaného 1/.

18. Konštatoval, že žalobca si ďalej uplatnil náhradu za stratu na zárobku vo výške 3.519,69 eur podľa § 445 a nasl. Občianskeho zákonníka. Posúdil, že išlo o nárok na náhradu straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti podľa § 446 Obč. zák. a nárok na náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti podľa § 447 Obč. zák.. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie náhrady za stratu dvoch rôznych zárobkov, a to ušlej mzdy od zamestnávateľa DEGUSTA s.r.o. vo výške 982,24 eur (vo výške 35,08 eur mesačne za obdobie mesiacov máj 2016 až august 2018) a ušlej mzdy za obdobie jeho pracovnej neschopnosti od zamestnávateľa Smart Facilities s.r.o. vo výške 2.537,45 eur. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku, a to ušlej mzdy od zamestnávateľa DEGUSTA s.r.o. vo výške 982,24 eur, vyhodnotil vykonané dokazovanie, poukázal na dohodu o skončení dohody o pracovnej činnosti zo dňa 05.08.2016, ktorou mal preukázané skončenie pracovnoprávneho vzťahu žalobcu s týmto zamestnávateľom ku dňu 08.08.2016 bez uvedenia dôvodu, a prijal záver, že žalobca nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a vznikom škody (resp. príčinnú súvislosť medzi úrazom žalobcu a jeho trvalými následkami na zdraví) a skončením pracovnoprávneho vzťahu. Preto žalobu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal ušlej mzdy od spoločnosti DEGUSTA s.r.o. po skončení tohto pracovnoprávneho vzťahu (po 08.08.2016) zamietol.

19. Poukázal na to, že právna úprava náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti, zakotvená v ust. § 446 Obč. zák. bola v priebehu konania zmenená v dôsledku nálezu Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2016 zo dňa 10.10.2018, vyhláseného v zbierke zákonov dňa 30.01.2019 pod č. 25/2019 Z.z., ktorým bol vyslovený nesúlad ustanovenia § 446 Obč. zák. s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zákom č. 394/2019 Z.z. bolo s účinnosťou od 01.12.2019 prijaté nové znenie tohto ustanovenia. Konštatoval, že žalobca sa dožadoval postupu podľa v súčasnosti účinnej právnej úpravy, pričom žalovaný 1/ trval na aplikácii pôvodnej právnej úpravy účinnej do 30.01.2019. Súd prvej inštancie ustálil, že k úrazu, a teda aj ku vzniku škody na zdraví došlo dňa 06.05.2016, teda za účinnosti právnej úpravy účinnej do 30.01.2019, pričom v zmysle prechodného ustanovenia § 879w Občianskeho zákonníka platí, že vznik právnych vzťahov vzniknutých pred 01.12.2019 a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzuje podľa Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.11.2019 (nie v znení účinnom do 30.01.2019). Vyvodil, že na prejednávany prípad sa vzťahuje právna úprava v znení účinnom od 31.01.2019 do 30.11.2019. Vysvetlil, že uvedené je logickým dôsledkom toho, že nález ústavného súdu, ktorým sa zistil nesúlad zákona s ústavou, je odo dňa jeho vyhlásenia v zbierke zákonov všeobecne záväzný a súd od tohto dňa nemôže posudzovať právny vzťah podľa protiústavnej právnej normy. Keďže v prechodnom období od 31.01.2019 do 30.11.2019 neexistovala osobitná úprava obsiahnutá v ust. § 446 Obč. zák., posudzoval nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku podľa všeobecného ustanovenia § 445 Občianskeho zákonníka a podľa § 442 Obč. zák., ktoré sú účelom

najbližšie chýbajúcej právnej úprave, a ktoré sú založené na princípe úplnej reparácie škody. Uviedol, že žalobcovi preto vznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý dosahoval pred vznikom úrazu, a nemocenskými dávkami.

20. Z listinných dôkazov (potvrdenie spol. Smart Facilities s.r.o. o trvaní PN zo dňa 30.08.2018, potvrdenie K. K. Z. o PN zo dňa 26.05.2021, potvrdenia Sociálnej poisťovne o nemocenských dávkach) ustálil, že žalobca bol práceneschopný v obdobiach od 06.05.2016 do 31.01.2017, od 06.11.2017 do 31.05.2018 a od 01.08.2018 do 28.08.2018. Po vyhodnotení obsahu týchto dôkazov mal vo vzťahu ku všetkým trom obdobiám preukázanú príčinnú súvislosť medzi úrazom žalobcu a vznikom škody (práceneschopnosťou, resp. stratou na zárobku). Z potvrdení Sociálnej poisťovne o nemocenských dávkach vyplýva, že žalobca bol v období od 01.07.2014 do 31.12.2018 zamestnancom spoločnosti Smart Facilities s.r.o.. Z dodatku č. 1/2016 k pracovnej zmluve zo dňa 30.12.2015 vyplýva, že žalobca mal od 01.01.2016 (minimálnu) mesačnú mzdu vo výške 405 eur v hrubom (355,01 eur v čistom). Z dodatku č. 1/2017 zo dňa 30.12.2016 zistil, že žalobca mal od 01.01.2017 (minimálnu) mesačnú mzdu vo výške 435 eur v hrubom (374,11 eur v čistom), a z dodatku č. 1/2018 zo dňa 29.12.2017 vyplýva, že žalobca mal od 01.01.2018 (minimálnu) mesačnú mzdu vo výške 480 eur v hrubom (403,18 eur v čistom). Z potvrdenia spol. DEGUSTA s.r.o. zo dňa 03.09.2018 ustálil, že žalobca mal v roku 2016 dohodnutú mesačnú mzdu vo výške 35,08 eur v čistom. Z potvrdení Sociálnej poisťovne o nemocenských dávkach ustálil, že za obdobie od 16.05.2016 do 31.12.2016 boli žalobcovi vyplatené nemocenské dávky vo výške 1.581 eur, za obdobie od 01.01.2017 do 31.01.2017 a od 16.11.2017 do 31.12.2017 mu boli vyplatené nemocenské dávky vo výške 555,80 eur, a za obdobie od 01.01.2018 do 31.05.2018 a od 11.08.2018 do 28.08.2018 mu boli vyplatené nemocenské dávky vo výške 1.265,90 eur.

21. Konštatoval, že za obdobie od mája 2016 do decembra 2016 dostal žalobca od zamestnávateľa mzdu vo výške 94,97 eur (v mesiaci, v ktorom začala PN žalobcu) a nemocenské dávky vo výške 1.581 eur, spolu dostal žalobca za tieto mesiace sumu 1.675,97 eur. Za to isté obdobie by mu vznikol nárok na mzdu vo výške 2.840,08 eur (8 x 355,01 eur). Strata na zárobku od spoločnosti Smart Facilities s.r.o. za rok 2016 tak činila 1.164,11 eur (2.840,08 eur - 1.675,97 eur), ku ktorej pripočítal stratu na zárobku od spoločnosti DEGUSTA s.r.o. za obdobie od 06.05.2016 (vznik úrazu) do 08.08.2016 (skončenie pracovnoprávneho vzťahu) spolu vo výške 108,63 eur (29,42 eur za 26 z 31 dní v máji 2016 + 35,08 eur za jún 2016 + 35,08 eur za júl 2016 + 9,05 eur za 8 z 31 dní v auguste 2016). Ustálil, že strata na zárobku žalobcu za rok 2016 predstavuje sumu 1.272,74 eur. Za obdobie januára 2017 a za obdobie od novembra 2017 do decembra 2017 žalobca dostal od zamestnávateľa mzdu vo výške 119,87 eur (v mesiaci, v ktorom začínala PN žalobcu) a nemocenské dávky vo výške 555,80 eur, spolu dostal žalobca za tieto mesiace sumu 675,67 eur. Za to isté obdobie by mu vznikol nárok na mzdu vo výške 1.122,33 eur (3 x 374,11 eur). Strata na zárobku od spoločnosti Smart Facilities s.r.o. za rok 2017 tak činila 446,66 eur (1.122,33 eur - 675,67 eur). Žalobca si však podanou žalobou uplatnil za toto obdobie nárok na zaplatenie náhrady za stratu na zárobku vo výške 285,65 eur (suma 372,87 eur po čiastočnom späťvzatí žaloby vo výške 87,22 eur), preto mu priznal náhradu v tejto výške. Za obdobie od januára 2018 do mája 2018 a za obdobie augusta 2018 dostal žalobca od zamestnávateľa mzdu vo výške 65,54 eur (v mesiaci, v ktorom začala PN žalobcu) a nemocenské dávky vo výške 1.265,90 eur, spolu dostal žalobca za tieto mesiace sumu 1.331,44 eur. Za to isté obdobie by žalobcovi vznikol nárok na mzdu vo výške 2.419,08 eur (6 x 403,18 eur). Strata na zárobku od spoločnosti Smart Facilities s.r.o. za rok 2018 tak činila 1.087,64 eur (2.419,08 eur - 1.331,44 eur). Ustálil, že strata na zárobku žalobcu za žalobou uplatnené obdobie práceneschopnosti žalobcu predstavuje sumu 2.646,03 eur (1.272,74 eur + 285,65 eur + 1.087,64 eur), ktorú mu aj priznal a vo zvyšku (3.519,69 eur - 2.646,03 eur, teda v časti o zaplatenie náhrady vo výške 873,66 eur s príslušenstvom) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

22. Posúdiac vec podľa ust. § 449 ods. 1 Obč. zák. priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj listinnými dôkazmi preukázaný nárok na náhradu účelných nákladov spojených s liečením (doplatku za kúpeľnú liečbu) vo výške 75,60 eur.

23. Vyhodnotil, že nezaplatením náhrady škody na výzvu žalobcu v zmysle § 563 Obč. zák. sa žalovaný 1/ dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto ho podľa ust. § 517 ods. 1 a ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z. zaviazal k zaplateniu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z peňažnej náhrady škody. Vychádzal z nespornej skutočnosti, že žalovaný 1/ bol v omeškanií so zaplatením náhrady škody na zdraví vo výške 51.808,45 eur odo dňa 09.12.2017 (žalobca preukázal výzvu a žalovaný nespochybnil jej doručenie). Konštatoval, že vo vzťahu k zvyšným dlžným sumám

žalobca doručenie písomnej výzvy nepreukázal, preto za doručenie výzvy v zmysle § 563 Obč. zák. považoval doručenie žaloby a písomných vyjadrení žalobcu žalovanému 1/ v priebehu konania. Žalovaný 1/ bol povinný splniť svoj dlh prvého dňa po tom, čo mu bola žaloba resp. vyjadrenie doručené, a v druhý deň po doručení sa dostáva do omeškania. Súd preto priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých súm nasledovne (a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol): zo sumy 51.808,45 eur od 09.12.2017 do 14.06.2018 (teda do dňa nasledujúceho po dni, kedy bola žalovanému 1/ doručená žaloba), zo sumy 60.254,88 eur (náhrada škody na zdraví vo výške 58.157,35 eur + náhrada straty na zárobku za obdobie do marca 2018 vo výške 2.097,53 eur) od 15.06.2018 do 14.09.2018 (teda do dňa nasledujúceho po dni, kedy bolo žalovanému 1/ doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 07.09.2018, ktorým bola rozšírená žaloba), a zo sumy 60.878,98 eur (náhrada škody na zdraví vo výške 58.157,35 eur + náhrada straty na zárobku vo výške 2.646,03 eur + náhrada nákladov spojených s liečením vo výške 75,60 eur) od 15.09.2018 do zaplatenia.

24. Súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody s príslušenstvom spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/, ktorý bol na splnenie povinnosti, uplatnenej na rovnakom skutkovom základe, zaviazaný rozsudkom pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava II č.k. 18C/22/2018-411 zo dňa 06.05.2021.

25. Vyjadril sa aj k obrane žalovaného 1/, ktorý namietal, že žalobca si sám zavinil škodu, čo v zmysle § 441 Obč. zák. vylučuje jeho zodpovednosť. (Spolu)zavinenie žalobcu videl predovšetkým v porušení jeho prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Obč. zák., a tiež v tom, že žalobca sa mal v jeho priestoroch zdržiavať protiprávne a proti jeho vôli, keď poukázal na ust. § 430 ods. 1 Obč. zák.. Ani s jednou z týchto námietok žalovaného 1/ sa nestotožnil. Zopakoval, že v prejednávanej veci bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré mali svoj pôvod v prevádzke výťahu (jeho technická porucha). V takom prípade môže byť daná nanajvyššou spoluzodpovednosť žalobcu ako poškodeného za škodu. Ak je zavinený protiprávny úkon poškodeného len jednou z príčin škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky určitého dopravného prostriedku a ak bolo treba hľadať ďalšiu príčinu na strane prevádzateľa, potom znáša poškodený škodu len pomerne a sčasti za ňu zodpovedá prevádzateľ (tu odkázal na zhodnotenie úrovne rozhodovania súdov vo veciach zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov, schválené plénom Najvyššieho súdu SSR dňa 23.11.1983 pod sp. zn. Cpj 10/83 a Pls 2/83, zverejnené v zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 3/1984). Uviedol tiež, že konanie poškodeného, ktorým prispel ku vzniku škody alebo ku zväčšeniu jej rozsahu, musí mať povahu protiprávneho konania, ktoré bolo príčinou vzniku škody alebo jej zväčšenia (rozsudky NS ČR sp. zn. 25Cdo 2233/99, 25Cdo 1097/2002, 25Cdo 43/2002). K spoluzavineniu poškodeného môže dôjsť najmä v prípadoch, keď poškodený svojím protiprávnym konaním poruší svoju prevenčnú povinnosť podľa § 415 Obč. zák. alebo keď poruší zakročovaciu povinnosť podľa § 417 Obč. zák. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2471/2000).

26. Vyhodnotil, že porušenie prevenčnej povinnosti (resp. zakročovacej povinnosti) zo strany žalobcu nebolo žalovaným 1/ preukázané a súd prvej inštancie ho ani nezistil. Vyjadril názor, že bežný priemerný užívateľ výťahu môže vychádzať z toho, že výťah funguje správne a je bezpečný, pričom v konaní nebolo preukázané, že by žalobca pri nastupovaní do výťahu porušil bežnú mieru opatrnosti, teda že by z jeho strany nešlo o bežnú neopatrnosť. Naopak, predmetná technická vada výťahu nebola okolnosťou, ktorú by bolo možné pri bežnej opatrnosti predvídať. Vysvetlil, že prevenčnú povinnosť je pritom nutné chápať ako povinnosť, ktorá sa viaže len k tým okolnostiam či situáciám, ktoré je možné pri bežnej opatrnosti predvídať, a nejde teda o povinnosť predvídať a niesť zodpovednosť za všetky možné situácie, ktoré v živote môžu nastať (tu odkázal na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 28Cdo 3130/2011 zo dňa 05.11.2012 a sp. zn. 25Cdo 4195/2013 zo dňa 22.10.2014). Zopakoval, že žalobca postupoval s bežnou obozretnosťou, ktorú možno od bežného užívateľa v porovnateľnej situácii vyžadovať. Predmetný výťah nebol označený ako nefunkčný a ani nevykazoval žiadne známky poškodenia, t. j. javil sa ako funkčný. Na výťahu sa nenachádzal žiaden návod na obsluhu či manuál a v konaní ani nebolo preukázané, že by bol žalobca alebo jeho zamestnávateľ osobitne poučený o jeho používaní. Žalovaný 1/ najmä nepreukázal, že by sa žalobca pri nastupovaní do výťahu dopustil nesprávneho postupu v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (alebo aspoň v rozpore s technickou normou či s návodom na obsluhu). Naopak, U. X.. S. N. vo svojom odbornom vyjadrení zo dňa 29.08.2018 skonštatoval, že žiadny právny predpis neupravuje žiadnu špeciálnu povinnosť pre bežného užívateľa pri vstupe do výťahu, pričom každý výťah je konštrukčne zabezpečený tak, aby sa nedali dvere výťahu otvoriť skôr, než kabína výťahu zastane v príslušnej stanici a aby po otvorení dverí kabína výťahu skutočne bola v danom

nástupišti. Z tohto hľadiska nie je možné vyhodnotiť postup žalobcu, keď rovno pristúpil k otvoreniu dverí na výťahu (bez jeho privolania), ako v rozpore s právnymi predpismi, resp. v rozpore so všeobecnou prevenčnou povinnosťou. Súd prvej inštancie súhlasil s názorom žalobcu, že bežný človek očakáva, že ak sa dvere výťahu otvoria, môže do nich bezpečne vstúpiť bez toho, aby sa pred vstupom detailne uisťoval, či sa za dverami výťahu nachádza kabína výťahu. V tejto súvislosti považoval za významný fakt, že dvere výťahu boli bez priehľadného okienka, pričom kabína výťahu nemala zadnú stenu, a preto po otvorení výťahu bolo vždy vidno zadnú stenu výťahovej šachty (bez ohľadu na to, či tam kabína výťahu bola alebo nie). To v kombinácii so skutočnosťou, že kabína výťahu bola zvnútra tmavošedá a len minimálne osvetlená dvomi funkčnými telesami s nízkou svietivosťou, s najväčšou pravdepodobnosťou viedlo k pádu žalobcu do výťahovej šachty, čo potvrdzuje aj výpoveď žalobcu v konaní. Vyššie uvedené skutočnosti (o stave kabíny) potvrdila napr. aj svedecká výpoveď N. B., znalecký posudok KEÚ PZ a tieto zistenia sa nachádzajú aj v trestnom rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/62/2020 zo dňa 23.03.2021. Tu poukázal i na výpoveď žalobcu, ktorý uviedol, že pri nastupovaní mu zasvietilo zozadu slnko, ktoré osvetlilo zadnú stenu šachty; žalobca preto nemal pocit, že sa výťah na jeho poschodí nenachádza; a že je zle, zistil, až keď vkročil naprázdno do výťahu. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že nemal dôvod neveriť tejto jeho výpovedi, ktorú navyše podporujú všetky ostatné dôkazy. Žalovaný 1/ na vyvrátenie tohto jeho tvrdenia nenavrhol vykonanie žiadneho relevantného dôkazu. Naopak, v znaleckom posudku KEÚ PZ je skonštatované nasledovné: „V inkriminovanom čase úrazu bolo vonku slnečné počasie, t. j. osoba vstupujúca do šera šachty si nemusela uvedomiť, že tam kabína nie je (po otvorení šachtových dverí sa šero v šachte mohlo javiť obdobne ako bežné prevádzkové šero vo výťahovej kabíne).“ Po zohľadnení všetkých týchto skutočností v ich vzájomnej súvislosti prijal záver, že zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu všeobecnej prevenčnej, resp. zakročovacej povinnosti.

27. Ak sa žalovaný 1/ snažil svojej zodpovednosti zbaviť aj poukazom na to, že žalobca použil nákladný výťah, ktorý za týmto účelom nemal používať (ale mal použiť alternatívnu prístupovú cestu), súd prvej inštancie uviedol, že z inšpekčnej správy č. 1250-1/20/10/FT/IS/L zo dňa 07.09.2010 vydanéj inšpekčným orgánom TÜV SÜD Slovakia, s.r.o. vyplýva, že predmetný výťah je vyhradeným zdvíhacím zariadením skupiny A písm. c) ods. 1 podľa prílohy č. 1 vyhlášky č. 508/2009 Z.z. a ide o kategóriu „osobný a nákladný výťah s povolenou dopravou osôb“. Keďže preprava osôb v tomto výťahu bola výslovne povolená, považoval za irelevantné, či mal žalobca k dispozícii aj iné prístupové cesty. Vyhodnotil, že to zároveň vylučuje použitie záverov rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.01.2008 sp. zn. 25Cdo 1559/2005, na ktorý poukazoval intervenient, pretože v danom spore išlo o nákladný stavebný výťah, ktorý nebol určený na prepravu osôb.

28. Nesúhlasil ani s argumentáciou žalovaného 1/, že žalobca sa v jeho priestoroch nachádzal protiprávne a proti jeho vôli. Žalovaný 1/ bol podľa § 6 ods. 7 zákona č. 124/2006 Z.z. povinný starať sa o bezpečnosť a ochranu zdravia všetkých osôb, ktoré sa nachádzali s jeho vedomím na jeho pracoviskách alebo v jeho priestoroch. Zo zápisnice z výsluchu I. K. H. (C. Ž. X/) v trestnom konaní pritom vyplýva, že vrátnik stretol žalobcu v rámci obchôdzky, keď ho videl ísť k predmetnému výťahu. Žalobca teda bol v priestoroch žalovaného 1/ s vedomím a prinajmenšom s konkludentným súhlasom vrátnika ako zamestnanca oprávneného konať v mene žalovaného 1/. V konaní bolo preukázané, že žalobca bol zamestnancom spoločnosti DEGUSTA s.r.o., ktorá mala od žalovaného 1/ prenajaté skladové priestory v jeho budove. Rovnako bolo preukázané, že žalobca išiel do prenajatých skladových priestorov s vedomím a súhlasom svojho zamestnávateľa (nájomcu), aby si z týchto skladových priestorov zobral tovar, ktorý tam mal jeho zamestnávateľ uskladnený, a ktorý používal na svoje podnikateľské účely. Pokiaľ zamestnávateľ umožnil žalobcovi ako svojmu zamestnancovi, aby si zobral jeho tovar pre svoje osobné účely (ako akási forma nepeňažného benefitu pre zamestnanca), je to vnútorný vzťah zamestnávateľa so svojím zamestnancom, ktorý podľa názoru súdu spadá do výkonu jeho podnikateľskej činnosti, keďže túto vykonáva aj prostredníctvom svojich zamestnancov. Nejde teda o porušenie nájomnej zmluvy, ktorá bola uzavretá za účelom využitia prenajatého priestoru na podnikanie nájomcu (zamestnávateľa žalobcu). Ak by však aj išlo o porušenie nájomnej zmluvy, žalobca nebol zmluvnou stranou tejto zmluvy a nemusel poznať jej obsah. Porušenie tejto zmluvy nájomcom môže žalovanému 1/ založiť nároky (napr. na náhradu škody) len proti nájomcovi (čl. VII bod 8. nájomnej zmluvy), nemôže ho to však zbaviť zodpovednosti za škodu voči žalobcovi. Už tobôž nemohlo ísť o podnájomný vzťah medzi žalobcom a jeho zamestnávateľom. Za nepravdivé a zo znenia nájomnej zmluvy nevyplývajúce vyhodnotil tvrdenie žalovaného 1/, že by žalovaný 1/ umožnil vstup do svojich priestorov „výlučne za účelom výkonu práce zamestnancov pre zamestnávateľa a s tým, že ich zamestnávateľ zodpovedá za prípadné pracovné úrazy“. V tejto súvislosti konštatoval, že v

nájomnej zmluve (čl. VII. bod 2. nájomnej zmluvy) je uvedené len toľko, že nájomca je povinný užívať predmet nájmu obvyklým spôsobom. Z nájomnej zmluvy výslovne nevyplýva, že do predmetu nájmu môžu ísť len zamestnanci nájomcu; môžu to teda byť aj osoby na základe iných ako pracovnoprávných vzťahov, napr. živnostenských či obchodnoprávných. Navyše, prípadná pracovnoprávna zodpovednosť zamestnávateľa za škodu nevylučuje, aby si poškodený zamestnanec priamo uplatnil nárok na náhradu škody voči škodcovi podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Ak by si ho aj uplatnil voči svojmu zamestnávateľovi, ten by mal v zmysle ust. § 219 Zákonníka práce regresný nárok proti škodcovi. Ani túto námietku žalovaného 1/ súd prvej inštancie nevyhodnotil za dôvodnú.

29. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Po vyhodnotení pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní (zohľadniac zavinenie zastavenia konania v časti) dospel k záveru, že žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 92,86 % a vo zvyšku bol neúspešný. Žalovaný 1/ mal v konaní úspech v rozsahu 7,14 % a vo zvyšku bol neúspešný. Prevažne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 85,72 % (92,86 % - 7,14 %).

30. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, a to proti jeho vyhovujúcej časti a rozhodnutiu o trovách konania a žiadal ho zmeniť a v napadnutej časti žalobu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal právne posúdenie zodpovednosti oboch žalovaných podľa ust. § 438 ods. 1 Obč. zák. Mal za to, že keďže ho súd zaviazal na náhradu škody z titulu jeho údajnej objektívnej zodpovednosti ako prevádzateľa motorového vozidla podľa ust. § 427 Obč. zák., potom platí, že má podľa názoru súdu zodpovedať objektívne, a nie preto, že vlastným protiprávnym konaním spôsobil škodu. Zdôraznil, že nie je v tejto skutkovej veci škodcom, pretože škodu žalobcovi nespôsobil, a v tejto súvislosti neporušil ani žiadnu právnu povinnosť. Vyjadril názor, že nakoľko nie je škodcom, nemôže dôjsť k solidárnej zodpovednosti oboch žalovaných podľa ust. § 438 ods. 1 Obč. zák., a preto súd prvej inštancie toto ustanovenie nemohol aplikovať a ani toto ustanovenie vykladať extenzívne a rozširovať solidárnu zodpovednosť aj na prípady, v ktorých nie je výslovne upravená. Argumentoval, že súd mal aplikovať ust. § 428 ods. 2 Obč. zák. a zohľadniť mieru, v akej sa ten ktorý žalovaný svojím protiprávnym konaním podieľal na škode žalobcu. Tvrdil, že žalovaný 2/ nesie na vzniknutej škode maximálny podiel, nakoľko ku škode žalobcu došlo len jeho porušením právnej povinnosti, keď vykonal odborné prehliadky, v ktorých vždy konštatoval spôsobilosť výťahu na prevádzku. Vyvodil, že súd mal na náhradu škody zaviazat' buď len žalovaného 2/, alebo zohľadniť významný rozdiel v miere zavinenia oboch žalovaných. Zotrvával aj na tvrdení o spoluzodpovednosti žalobcu za škodu (§ 415, § 417, § 441, § 430 ods. 1 Obč. zák.) a nesúhlasil s vylúčením aplikácie ust. § 430 ods. 1 Obč. zák. súdom prvej inštancie, ani s jeho s tým súvisiacimi závermi. Zopakoval svoju argumentáciu, že žalobca použil výťah pre svoju vlastnú potrebu a nie v rámci činnosti svojho zamestnávateľa, pričom on (žalovaný 1/) o takomto užívaní výťahu nielen, že nevedel, ale ho aj výslovne zakázal. Mal potom za to, že v zmysle definície použitia dopravného prostriedku na účely ust. § 430 Obč. zák. došlo v posudzovanej veci k vzniku zodpovednosti žalobcu za škodu spôsobenú sebe samému. Poukázal aj na to, že žalobca neoprávnene vstúpil na cudzie pozemky a do cudzej nehnuteľnosti a protiprávne použil výťah jemu nepatriaci na svoje vlastné potreby, keďže skutočnosť, že žalobca bol ako zamestnanec pri plnení pracovných úloh oprávnený výťah použiť mu nedáva právo používať výťah mimo plnenia pracovných úloh pre svoju vlastnú potrebu. Zopakoval aj argument, že žalobca porušil prevenčnú povinnosť, v príčinnej súvislosti s čím mu bola spôsobená škoda tým, že nevenoval náležitú pozornosť priestoru, do ktorého vchádza, a zariadeniu, s ktorým manipuluje. V tejto súvislosti zdôraznil všeobecnú prevenčnú povinnosť a súdu prvej inštancie vytkol, že protiprávne konanie žalobcu nezohľadnil, keď odmietol prisvedčiť faktu, že aj sám žalobca musí znášať časť zodpovednosti za škodu z dôvodu, že porušil viaceré právne normy. Nestotožnil sa ani s odmietnutím aplikácie čl. 2 ods. 2 C.s.p. súdom prvej inštancie (bod 128 rozsudku). I keď súd správne vyhodnotil, že v prejednávanej veci má ísť o kategóriu výťahu „nákladný s povolenou prepravou osôb“, to však nezakladá dôvod na odmietnutie právnych záverov uvedených v rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25Cdo/1559/2005 zo dňa 23.01.2008, v ktorom NS ČR vzhliadol vznik spoluzodpovednosti poškodeného z dôvodov identických so skutkovým stavom, ktorý je predmetom tohto konania. V tejto súvislosti citoval závery predmetného rozhodnutia, na ktoré odkázal s tým, že súd prvej inštancie sa mal mierou spoluzodpovednosti žalobcu zaoberať a nie celú právnu vetu uvedenú v tomto judikáte nekriticky odmietnuť.

31. Namietal aj priznanie náhrady straty na zárobku vo výške 2.646,03 eur s príslušenstvom (body 109 až 118 a 121 rozsudku). Tu zdôraznil, že súd podľa bodu 112 rozsudku vychádzal pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu straty na zárobku z ust. § 442 a § 445 Obč. zák., pričom aj sám súd skonštatoval, že výška náhrady straty na zárobku sa má vyčísliť podľa priemerného zárobku poškodeného, ktorý tento dosahoval pred poškodením, avšak napriek tomu náhradu straty na zárobku v súlade s týmto kritériom nevyčíslil. Z bodu 115 v spojení s bodom 114 rozsudku vyplýva, že súd vyčíslil výšku náhrady straty na zárobku ako rozdiel medzi čistou mzdou poškodeného a výškou vyplatených nemocenských dávok, hoci pojem čistá mzda nemožno stotožňovať s právnym inštitútom priemerného zárobku, ktorý upravuje ust. § 134 a 135 Zákonníka práce. Mal za zjavné, že výška priemerného zárobku sa takmer nikdy nebude číselne zhodovať s výškou čistej mzdy. Zhrnul, že súd prvej inštancie pri vyčíslení náhrady straty na zárobku nepostupoval podľa ust. § 445 Obč. zák., ktorého aplikáciu sám v bode 112 odôvodnenia rozsudku uprednostnil. Za vadu tejto časti rozsudku považoval aj to, že súd vyčíslil náhradu straty na zárobku z čistej mzdy, ktorú naviac ešte každoročne navyšoval podľa uzatvorených dodatkov k pracovnej zmluve. Tu namietal nesprávnosť postupu súdu, pretože rozhodujúcim je priemerný zárobok, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody a nie po ňom. Vyvodil, že akákoľvek zmena výšky, či už priemerného zárobku alebo čistej mzdy po úraze, je pre výpočet náhrady irelevantná a nemala byť zohľadnená. Zastával tiež názor, že žalobca bol povinný súdu predložiť dôkazy potrebné pre určenie výšky priemerného zárobku (bez ktorých výšku priemerného zárobku v zmysle ust. § 134 Zákonníka práce nie je možné vypočítať), čo neurobil, čím neunesol svoje dôkazné bremeno ohľadom nárokovanej náhrady straty na zárobku. Preto mal súd prvej inštancie z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom túto časť jeho nároku zamietnuť.

32. K odvolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril intervenient, ktorý uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nepovažuje za správne a stotožňuje sa s argumentami žalovaného uvedenými v odvolaní.

33. Žalobca odvolanie nepodal a vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ sa jeho právny zástupca plne stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý žiadal v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Odvolacie námietky žalovaného 1/ odmietol. Zdôraznil, že žalovaný 1/ v konaní pred okresným súdom nijako neosvedčil ba ani netvrdil potrebu aplikácie ust. § 438 ods. 2 Obč. zák. o delenej zodpovednosti, hoci žalobný petít znel na solidárne plnenie. Mal za to, že ide o novú námietku. Uviedol, že zodpovednosť žalovaného 1/ je daná podľa ust. § 427 Obč. zák. a ide o objektívnu zodpovednosť, ktorej sa v zásade žalovaný 1/ nemôže zbaviť. Zopakoval, že žalobca si svoj nárok uplatnil voči oboj žalovaným z dôvodu právnej istoty, avšak, primárnu zodpovednosť nesie žalovaný 1/ ako prevádzkovateľ výťahu, za bezpečnosť a spoľahlivosť ktorého zodpovedá, čo však nič nemení na jeho prípadnom regresnom nároku voči žalovanému 2/, prípadne priamo voči revíznemu technikovi. Poukázal na to, že nová úprava v Občianskom zákonníku primárne vychádza zo solidárnej zodpovednosti a delená zodpovednosť je skôr výnimkou. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného 1/, že on sám nič neporušil a nie je škodcom, keďže bolo preukázané, že sám žalovaný 1/ porušil viaceré právne povinnosti, najmä ako prevádzkovateľ výťahu nezabezpečil odstránenie opakujúcich sa závad, na ktoré bol upozorňovaný v rámci jednotlivých prehliadok a revízií výťahu, pričom ak by pristúpil k ich odstráneniu, k úraze žalobcu by nedošlo. Mal za to, že túto otázku správne vyhodnotil už okresný súd. Odmietol aj tvrdenie, že maximálnu zodpovednosť nesie žalovaný 2/. Vyjadril názor, že nie je žiaden dôvod pre delenú zodpovednosť a zdôraznil, že táto nebola v konaní namietaná ani preukázaná. Uviedol tiež, že žalovaný 1/ sa snaží podsunúť súdu argumentáciu, že žalobca si mal sám spoluzaviniť úraz, keď vstúpil na cudzí pozemok a do cudzej nehnuteľnosti a použil cudzí výťah, a to údajne neoprávnene a nevenoval dostatočnú pozornosť zariadeniu, do ktorého vstupuje. Ide o nepravdivé a zavádzajúce tvrdenie, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a ktoré v celom rozsahu poprel. V tejto súvislosti zopakoval argumenty z konania pred súdom prvej inštancie o tom, že žalobca bol v tom čase zamestnancom spol. Degusta a z tohto titulu mal neobmedzený vstup do priestorov žalovaného 1/, ktoré mala spol. Degusta v nájme. Žalobca pre vstup použil riadny vchod, prešiel cez vrátnicu na to určenú, rampa bola dvíhnutá, išiel do jeho zamestnávateľom prenajatých priestorov, ktoré bola spol. Degusta oprávnená užívať (teda nešiel do iných, cudzích priestorov, ku ktorým by nemal žiaden právny vzťah) pre olivový olej a chystal sa použiť výťah, k použitiu ktorého bol oprávnený. Žalobcu videl vrátnik, čo potvrdil vo svojej výpovedi, čo vylučuje, že by tu bol žalobca bez vedomia či proti vôli žalovaného 1/. Odmietol argument žalovaného 1/ nájmovou zmluvou, keďže žalobca nebol jej účastníkom, avšak v jeho postupe (ani jeho zamestnávateľa) nemožno vidieť žiadne porušenie nájmovej zmluvy. Zopakoval, že žalobca išiel pre tovar, ktorý tu bol uskladnený v súlade s nájmovou zmluvou, a preto nie je naplnený ani tento predpoklad, že by tu išiel proti vôli prenajímateľa. Predpoklady podľa ust. § 430 ods. 1 Obč. zák. neboli naplnené. Poukázal aj na to, že

systém zabezpečenia vstupu do areálu nie je postačujúci, ktokoľvek by doň mohol vstúpiť a do výťahu by mohol spadnúť cudzí človek, či nebudaj dieťa. Žalovaný 1/ pritom zodpovedá za bezpečnosť budovy (vrátane jej súčastí a príslušenstva) voči všetkým osobám, ktoré sa tu nachádzajú. Absolútne odmietol tvrdenie žalovaného 1/ o tom, že by žalobca nevenoval dostatočnú pozornosť priestoru, do ktorého vstupoval a zariadeniu, ktoré obsluhoval, ktoré nemá oporu v nijakom dôkaze a ide len o subjektívny názor, či domnienku žalovaného 1/. Žalobca si počínal primeraným spôsobom a neporušil žiadnu právnu povinnosť, a to ani na úrovni všeobecnej preventívnej povinnosti. Žiaden právny predpis neukladá osobe používajúcej výťah, aby sa presvedčila, či po otvorení dverí sa za nimi nachádza kabína, taktiež nie je štandardom, že by sa dvere výťahu otvorili aj keď za nimi kabína nie je, a bežné nie sú ani pády do výťahovej šachty, a teda to ani žalobca nemohol objektívne očakávať. Vyjadril názor, že nie je možné na tento prípad aplikovať ani závery NS ČR z rozhodnutia sp. zn. 25Cdo 1559/2005, z ktorého vyčítal, že ide o skutkovo a právne odlišnú situáciu, keď išlo o nákladný výťah v rámci rozostavanej komerčnej stavby, účelom ktorého malo byť premiestňovanie stavebného materiálu, pričom v prejednávanej príhode išlo o štandardný nákladný výťah s povolenou dopravou osôb. Už len táto skutočnosť svedčí záveru, že ide o zásadne odlišnú situáciu a aj sám NS ČR vytkol poškodenému práve to, že použil výťah, ktorý nebol určený na prepravu osôb a použil ho tak v rozpore s jeho účelom.

34. Nesúhlasil ani s námietkou žalovaného 1/, v ktorej napadol spôsob, akým okresný súd vyčíslil náhradu straty žalobcu na zárobku, pretože nevychádzal z jeho priemerného zárobku. Uviedol, že žalobca požadoval rozdiel medzi nemocenskými dávkami, ktoré mu boli vyplatené a mzdou, na ktorú by mal nárok, ak by k úrazu nedošlo. Vyjadril názor, že ide o nárok dôvodný a spravodlivý. Mal za to, že preukázal nielen dôvodnosť, ale aj výšku nároku v celom rozsahu, vrátane náhrady straty na zárobku. Poukázal na to, že žalobca poberal v tom čase minimálnu mzdu a z tejto sumy aj vychádzal pri vyčíslení straty na zárobku. Ako vyplýva z ust. § 134 ods. 5 Zákonníka práce, ak je priemerný zárobok zamestnanca nižší ako minimálna mzda, na ktorú by zamestnancovi vznikol nárok v kalendárnom mesiaci, v ktorom vznikla potreba priemerný zárobok použiť, zvýši sa priemerný zárobok na sumu zodpovedajúcu tejto minimálnej mzde. Z uvedeného vyvodil, že ak by bol priemerný zárobok žalobcu nižší ako minimálna mzda, zvýšil by sa do tejto sumy. Na druhej strane, ak by bol priemerný zárobok žalobcu vyšší, súd by mu nemohol priznať viac, než sám žiada a prekročiť tak žalobný petit. Mal za to, že okresný súd vyrátal výšku náhrady straty na zárobku správne a rovnako postupoval správne, keď zohľadnil zvýšenie minimálnej mzdy v ďalšom období, počas ktorého trvala práceneschopnosť žalobcu následkom úrazu a liečenia. Záverom uviedol, že ak by aj spôsob výpočtu náhrady za stratu na zárobku nebol správny, neodôvodňuje to zrušenie či zmenu rozsudku v celom rozsahu, teda aj v časti týkajúcej sa bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, nakoľko v tejto časti nebola výška náhrady medzi stranami sporná.

35. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný 1/, ktorý zotrval na odvolaní s tým, že žalobca vo svojom vyjadrení neuviedol nič, čo by vyvracalo odvolacie dôvody prezentované žalovaným 1/ v odvolaní. Nesúhlasil s argumentáciou žalobcu a v reakcii na ňu zopakoval svoje argumenty z odvolania. K vyjadreniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca, ktorý zase zotrval na svojich argumentoch. K jeho vyjadreniu sa opäť sa vyjadril žalovaný 1/.

36. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

37. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a prejednal odvolanie žalovaného na odvolacom pojednávaní dňa 29.09.2023, ktorého sa zúčastnili žalobca, právny zástupca žalobcu, právny zástupca žalovaného a poverený zástupca intervenienta. Na odvolacom pojednávaní právny zástupca žalovaného 1/ zotrval na dôvodoch podaného odvolania a zdôraznil, že súd prvej inštancie pri priznaní nároku za stratu na zárobku v rozpore so svojím vlastným právnym posúdením vychádzal z výšky minimálnej mzdy, ktorá sa každoročne mení, čo aj zohľadňoval, napriek tomu, že náhrada za stratu na zárobku sa má podľa § 445 posudzovať z priemernej mzdy, ktorú poškodený dosahoval pred úrazom. Právny zástupca žalobcu zotrval na všetkých svojich vyjadreniach a vo vzťahu k prednesu protistrany súhlasil s rozhodnutím a posúdením súdom prvej inštancie v tejto časti. Poverený zástupca intervenienta sa stotožnil s odvolaním žalovaného 1/. Odvolací súd umožnil stranám vyjadriť sa k ust. § 420a Občianskeho zákonníka, ktoré v odvolacom konaní použil, a podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou (ods. 1). Škoda je spôsobená prevádzkovou činnosťou, ak je spôsobená a) činnosťou, ktorá má prevádzkovú povahu, alebo vecou použitou pri činnosti, b) fyzikálnymi, chemickými, prípadne biologickými vplyvmi

prevádzky na okolie, c) oprávneným vykonávaním alebo zabezpečením prác, ktorými sa spôsobí inému škoda na nehnuteľnosti alebo sa mu podstatne sťaží alebo znemožní užívanie nehnuteľnosti (ods. 2). Zodpovednosti za škodu sa ten, kto ju spôsobil, zbaví, len ak preukáže, že škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke alebo vlastným konaním poškodeného (ods. 3). Právny zástupca žalovaného 1/ zotrval na argumente, že je zásadne potrebné rozlišovať medzi škodcom, ktorý sa na spôsobení škody aktívne podieľa a tým, kto má objektívnu zodpovednosť za škodu. Zotrval aj na názore, že žalovaný 1/ nie je škodcom a nemohol byť zviazaný spolu so spoločnosťou Danubia Lift na náhradu škody spoločne a nerozdielne. Právny zástupca žalobcu zdôraznil, že v prípade použitia ust. § 420a neboli na strane žalovaného 1/ preukázané žiadne liberačné dôvody. Obe strany sporu aj intervenient zotrvali na svojich argumentoch.

38. Predmetom odvolacieho konania bolo na odvolanie žalovaného 1/ preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému 1/ povinnosť spoločne a nerozdielne s obchodnou spoločnosťou DANUBIA LIFT spol. s r. o., ktorá bola na splnenie povinnosti zviazaná rozsudkom pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava II č.k. 18C/22/2018-411 zo dňa 06.05.2021, zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 60.878,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 51.808,45 eur od 09.12.2017 do 14.06.2018, zo sumy 60.254,88 eur od 15.06.2018 do 14.09.2018 a zo sumy 60.878,98 eur od 15.09.2018 do zaplataenia. Zastavujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie žiadna zo strán odvolaním nenapadla a ani zamietajúci výrok rozsudku nebol napadnutý odvolaním žalobcu, a preto tieto výroky nadobudli právoplatnosť. Odvolací súd dospel po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len v časti, v ktorej namietal priznanie náhrady za stratu na zárobku žalobcovi za žalobou uplatnené obdobie jeho práceneschopnosti vo výške 2.646,03 eur (s príslušenstvom), pretože toto rozhodnutie skutočne nebolo v odvolacom konaní preskúmateľné. V tejto časti (ako i v závislej časti o trovách konania) preto odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo zvyšnej napadnutej vyhovujúcej časti, v ktorej súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ povinnosť spoločne a nerozdielne s obchodnou spoločnosťou DANUBIA LIFT, s.r.o. (ktorá bola na splnenie povinnosti zviazaná rozsudkom pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava II č.k. 18C/22/2018-411 zo dňa 06.05.2021) zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 58.232,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 51.522,80 eur od 09.12.2017 do 14.06.2018, zo sumy 58.157,35 eur od 15.06.2018 do 14.09.2018 a zo sumy 58.232,95 eur od 15.09.2018 do zaplataenia, a to titulom náhrady škody na zdraví (za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia) a náhrady účelných nákladov spojených s liečením, je rozsudok vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil, vyhodnotiac odvolacie námietky žalovaného 1/ za nedôvodné.

39. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

40. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (žalovaným 1/ ani žiadne vady procesného postupu v odvolaní namietané neboli) v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu o zaplataenie náhrady škody na zdraví (bolestného a SSU) a účelných nákladov spojených s liečením vo výške 58.232,95 eur s príslušenstvom vyhovel a zviazal žalovaného 1/ na jej zaplataenie spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/ (ktorý už bol na zaplataenie právoplatne zviazaný rozsudkom pre zmeškanie), a v podrobnostiach na ne poukazuje a osvojuje si ich. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

41. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd v prvom rade k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody na zdraví a na náhradu účelných nákladov spojených s liečením (ktorých výška ani nebola sporná a ani v odvolaní namietaná), ako aj ohľadom tvrdení žalovaného 1/, ktoré uvádzal na svoju obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správny skutkový záverom, a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku v tejto časti. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 415, § 420 ods. 1

a 2, § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 429, § 430 ods. 1, § 438 ods. 1 a 2, § 441, § 442 ods. 1 a 3, § 444, § 449 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 563 Obč. zák., § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, 2 a 4, § 9 ods. 1, 3 a 5, § 10 ods. 1, 4 a 5 zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a SSU, ktoré aj správne a pochopiteľne vyložil, a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu žalobe žalobcu v tejto časti aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou oboch sporových strán, správne a logicky vyhodnotil vykonané dôkazy a podrobne zdôvodnil svoje právne úvahy. Odvolací súd vzhľadom na správne vyhodnotenie vykonaného dokazovania a z neho vyvedené právne závery konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol správne a odvolacie námietky žalovaného 1/ preto posúdil za nedôvodné.

42. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku (v tejto časti) dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, pochopiteľné, presvedčivé a vyčerpávajúce. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného 1/, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite a vyčerpávajúco odôvodnil, pričom sa riadne a dostatočne vysporiadal aj s argumentáciou žalovaného 1/, ktorý ju v odvolaní len zopakoval. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení (založených na správnom a logickom vyhodnotení vykonaného dokazovania a argumentov strán) a na ich podklade správne prijatých a pochopiteľných právnych záverov súdu prvej inštancie.

43. Konštatuje tiež, že žalovaný 1/ v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie. V odvolaní len zopakoval rovnaké argumenty, ktoré prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne a vyčerpávajúco vysporiadal. Odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si osvojuje. Ak žalovaný 1/ v odvolaní tvrdil, že nie je škodcom, a preto ho súd prvej inštancie nemohol zaviazat' na náhradu škody spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/ podľa ust. § 438 ods. 1 Obč. zák., odvolací súd nesúhlasí. Aj podľa ust. § 420a Obč. zák. o všeobecnej zodpovednosti každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou (ods. 3 tohto ustanovenia stanovuje kedy sa zodpovednosti za škodu ten, kto ju spôsobil, zbaví). Už aj z uvedeného je zrejmé, že aj toho, kto spôsobil škodu prevádzkovou činnosťou, je namieste považovať za škodcu, a aplikovať ust. § 438 ods. 1 Obč. zák. o solidárnej zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ za škodu žalobcu, pričom na závere o tom, že ten, kto zodpovedá za škodu je škodcom nič nemení, že žalovaný 1/ zodpovedá za škodu objektívne podľa ust. § 427 ods. 1 Obč. zák. a svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť, keďže škoda bola žalobcovi spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke výťahu, ako správne posúdil súd prvej inštancie. Solidárna zodpovednosť viacerých škodcov podľa ust. § 438 ods. 1 Obč. zák. sa uplatní bez ohľadu na právny režim ich zodpovednosti (subjektívnej alebo objektívnej), a viacerí škodcovia sú na náhradu škody poškodenému v zásade (prednostne) zaviazaní spoločne a nerozdielne. Žalobca si mohol uplatniť náhradu celej škody od ktoréhokoľvek škodcu, teda žalovaného 1/ alebo 2/, a to bez ohľadu na mieru jeho účasti na delikte, a každý zo žalovaných je voči žalobcovi povinný plniť náhradu škody v plnom rozsahu. Podstata solidárnej zodpovednosti totiž spočíva v tom, že každý škodca zodpovedá za ostatných a všetci zodpovedajú za každého jednotlivého škodcu. Jej zmyslom je v podstate prehĺbiť zodpovednosť škodcov za spôsobenú škodu a dôsledne zabezpečiť ochranu práv poškodeného. Právna úprava teda umožňuje poškodenému domáhať sa náhrady škody na ktoromkoľvek z poškodených, a aj na všetkých, pričom funkciou pasívnej solidarity je uľahčenie pozície poškodeného. Poškodený môže požadovať náhradu škody aj len od jedného škodcu, ktorý sa nemôže brániť tým, aby poškodený požadoval náhradu aj od ostatných škodcov (voči týmto sa môže domáhať regresu). Pri škode spôsobenej viacerými subjektmi zákon teda dáva prednosť pravidlu spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti voči poškodenému s tým, že vo vzájomnom pomere sa škodcovia vysporiadajú podľa účasti na spôsobenej škode (§ 439 Obč. zák.). Ak potom súd prvej

inštancie aplikoval solidárnu zodpovednosť žalovaných 1/ a 2/ podľa ust. § 438 ods. 1 Obč. zák. a na plnenie žalobcovi ich zaviazal spoločne a nerozdielne, posúdil vec po právnej stránke správne a odvolací súd súhlasí. Ako už uviedol vyššie, škodcov, ktorý nahradil poškodenému škodu v celom rozsahu, nič nebráni, aby sa následne v súlade s ust. § 439 Obč. zák. vyporiadal s ostatnými škodcami podľa účasti na spôsobenej škode.

44. Ani odvolaciu námietku žalovaného 1/, že súd mal aplikovať ust. § 428 ods. 2 Obč. zák. a zohľadniť mieru, v akej sa ten ktorý žalovaný svojím protiprávnym konaním podieľal na škode žalobcu (pričom tvrdil, že na vzniknutej škode má maximálny podiel žalovaný 2/), odvolací súd neprijal. Ustanovenie § 438 ods. 1 Obč. zák. stanovuje, že ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne. Podľa § 438 ods. 2 Obč. zák. môže síce súd v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody, avšak zákonným pravidlom je solidárna zodpovednosť a delená zodpovednosť je len výnimkou z tohto zákonného pravidla a predstavuje situácie, kedy vzhľadom k osobitným okolnostiam prípadu súd rozhodne o zodpovednosti každého zo škodcov podľa miery ich účasti na spôsobenej škode (a uloží v príslušnom rozsahu tomu ktorému škodcovi povinnosť škodu nahradiť). V posudzovanej veci vychádzal súd prvej inštancie zo zákonného pravidla, že obaja žalovaní zodpovedajú za spôsobenú škodu spoločne a nerozdielne podľa § 438 ods. 1 Obč. zák., pretože nezistil žiadne také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o delenej zodpovednosti žalovaných za škodu podľa § 438 ods. 2 Obč. zák., keď navyše žalovaný 1/ existenciu takýchto výnimočných okolností v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil a ani nepreukazoval. Odvolací súd súhlasí. Tvrdenie žalovaného 1/ v odvolaní, že súd prvej inštancie mal zaviazat' na náhradu škody žalobcu výlučne žalovaného 2/, alebo rozhodnúť o delenej zodpovednosti za škodu tak, že maximálny podiel zodpovednosti za škodu žalobcu prisúdi žalovanému 2/, vyhodnotil za účelové v snahe vyhnúť sa povinnosti nahradiť žalobcovi škodu. Odvolací súd (i vzhľadom na vykonané dokazovanie a závery súdu prvej inštancie z neho vyvodené) nezistil žiadne také osobitné okolnosti prejednávanej veci, ktoré by mali pri riadne súdom prvej inštancie zistenom skutkovom stave za následok úvahu o rozhodnutí o delenej zodpovednosti žalovaných, keď navyše takýto argument predniesol žalovaný 1/ až v odvolacom konaní. Aj počas odvolacieho konania je súd povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, avšak len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V posudzovanej veci však o tzv. novoty v odvolacom konaní nešlo. Napokon, žalovaný 1/ v odvolaní ani netvrdil a ani nepreukazoval žiadny takýto dôvod prípustnosti použitej novoty. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu žalovanému 1/ nič nebránilo v tom, aby procesnú obranu spočívajúcu v tvrdení a preukazovaní existencie výnimočných okolností odôvodňujúcich rozhodnutie o delenej zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ a následné preukazovanie konkrétnej miery zodpovednosti každého z nich za škodu žalobcu, ktorú použil až v odvolaní, uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie.

45. Ak žalovaný 1/ v odvolaní zopakoval svoju argumentáciu o spoluzodpovednosti žalobcu za škodu a nesúhlasil s vylúčením aplikácie ust. § 430 ods. 1 Obč. zák. súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že so všetkými týmito argumentami žalovaného 1/, ktoré predniesol už v základnom konaní, sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 124 a nasl.) a neprijal ich. Odvolací súd si odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti osvojuje, odkazuje naň a nepovažuje závery v ňom vyslovené za potrebné opakovať. Napokon, súd prvej inštancie všetky svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a pri prijímaní svojich z nich vyvodených právnych záverov náležite, pochopiteľne a logicky vysvetlil. Žalovaný v odvolaní len opakuje svoje tvrdenia, domáha sa ich osvojenia a nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie. Jeho odvolacie námietky v tejto časti vyhodnotil odvolací súd za neopodstatnené (a už zodpovedané súdom prvej inštancie). K presvedčeniu žalovaného 1/, že súd prvej inštancie sa mal riadiť právnymi závermi uvedenými v rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25Cdo/1559/2005 zo dňa 23.01.2008, v ktorom mal NS ČR ustáliť spoluzodpovednosť poškodeného z dôvodov identických so skutkovým stavom, ktorý je predmetom tohto konania, odvolací súd uvádza, že z predmetného rozhodnutia vyplýva iný skutkový stav, keďže v ňom išlo o nákladný stavebný výťah, ktorý je určený len na prepravu materiálu (preprava osôb je teda vylúčená), čo predstavuje zásadný rozdiel a nepoužiteľnosť tohto rozhodnutia v prejednávanej veci,

ktorá je aj vzhľadom na výsledky dokazovania odlišná, pričom každý prípad je potrebné posudzovať individuálne. V „našej“ veci súd prvej inštancie nezistil po náležitom zhodnotení výsledkov dokazovania ani len porušenie prevenčnej povinnosti žalobcom, na rozdiel od veci, o ktorej rozhodoval Najvyšší súd ČR. Odvolací súd uzatvára, že odvolacie námietky žalovaného 1/ vyhodnotil za nedôvodné a nespôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti. Pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej tvrdeniami a právnymi názormi, alebo hodnotením dôkazov, a obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní.

46. Odvolací súd sa v tejto časti s hodnotením dôkazov a z neho vyplývajúcimi právnymi závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil, osvojuje si ich a v podrobnostiach na ne poukazuje za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p.. Dospel totiž k záveru, že vzhľadom na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal s tvrdeniami oboch sporových strán, a teda aj žalovaného 1/, ktorý v odvolaní len zopakoval svoje argumenty z konania pred súdom prvej inštancie (o spoluzodpovednosti žalobcu, prípadne o jeho výlučnej zodpovednosti za škodu), by bola ďalšia argumentácia odvolacieho súdu už len opakovaním správnych záverov vyslovených súdom prvej inštancie. Z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti o uložení povinnosti žalovanému 1/ spoločne a nerozdielne s obchodnou spoločnosťou DANUBIA LIFT, s.r.o. (ktorá bola na splnenie povinnosti zaviazaná rozsudkom pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava II č.k. 18C/22/2018-411 zo dňa 06.05.2021) zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 58.232,95 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 51.522,80 eur od 09.12.2017 do 14.06.2018, zo sumy 58.157,35 eur od 15.06.2018 do 14.09.2018 a zo sumy 58.232,95 eur od 15.09.2018 do zaplattenia, a to titulom náhrady škody na zdraví, teda za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady účelných nákladov spojených s liečením (ktorej výška bola v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná, nebola sporná a ani v odvolaní spochybnená), ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p..

47. Odvolanie žalovaného 1/ voči vyhovujúcej časti rozsudku o priznaní náhrady za stratu na zárobku žalobcovi za žalobou uplatnené obdobie jeho práceneschopnosti vo výške 2.646,03 eur (s príslušenstvom) vyhodnotil odvolací súd za dôvodné. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, pretože toto rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo v odvolacom konaní preskúmateľné. Bolo potrebné prisvedčiť žalovanému 1/, ktorý v odvolaní namietal, že i keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku (bod 112) uviedol, že pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu straty na zárobku vychádzal z ust. § 442 a § 445 Obč. zák. a sám skonštatoval, že výška náhrady straty na zárobku sa má vyčísliť podľa priemerného zárobku poškodeného, ktorý tento dosahoval pred poškodením, nepostupoval podľa ust. § 445 Obč. zák., ktorého aplikáciu sám uprednostnil, a vyčíslil výšku náhrady straty na zárobku ako rozdiel medzi čistou mzdou žalobcu a výškou vyplatených nemocenských dávok, pričom čistú mzdu žalobcu každoročne navyšoval podľa uzatvorených dodatkov k pracovnej zmluve.

48. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v bode 111 odôvodnenia správne ustálil, že na prejednávany prípad sa vzťahuje právna úprava Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 31.01.2019 do 30.11.2019. S poukazom na to, že v tomto prechodnom období neexistovala osobitná úprava obsiahnutá v § 446 Obč. zák., uviedol, že nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku posudzoval podľa všeobecného ustanovenia § 445 Obč. zák. resp. podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody (najmä podľa § 442 Obč. zák.), ktoré sú účelom najbližšie chýbajúcej právnej úpravy. V bode 112 odôvodnenia vyhodnotil, že žalobcovi preto vznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý dosahoval pred vznikom úrazu, a nemocenskými dávkami. Priemerný zárobok žalobcu z rozhodného obdobia (pred poškodením) však neustálil a výšku náhrady straty na zárobku vypočítal ako rozdiel medzi čistou mzdou žalobcu a výškou vyplatených nemocenských dávok, keď čistú mzdu žalobcu každoročne navyšoval podľa dodatkov k pracovnej zmluve, uzatvorených po úraze žalobcu. Tento svoj postup ničím neodôvodnil a znenie ustanovenia § 445 Obč. zák. (účinné od 31.01.2019 do 30.11.2019), ktoré ako sám uviedol aplikoval, do rozsudku vôbec neuviedol. Na základe akého zákonného ustanovenia teda postupoval a akým spôsobom ho na vec aplikoval, zostalo nevysvetlené a nepreskúmateľné, o to viac, keď súd prvej inštancie pri výpočte náhrady straty na zárobku žalobcu postupoval v rozpore s jeho vlastným deklarovaným právnym posúdením, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia takéhoto postupu. Možno sa len domnievať, že súd prvej inštancie nakoniec ani neaplikoval na vec sa vzťahujúce zákonné

ustanovenie o strate na zárobku, ale nárok posúdil zrejme analogicky ako obdobu ušlého zisku (§ 442 Obč. zák.), avšak tu skutočne ide len o domnienku odvolacieho súdu. Je potom namieste prijať záver, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu za stratu na zárobku žalobcu v prisúdenej výške 2.646,03 eur (s príslušenstvom) je založené na nepreskúmateľnom právnom posúdení veci, keď zároveň súdom prvej inštancie deklarované právne posúdenie je v rozpore s jeho aplikáciou bez vysvetlenia a odôvodnenia, a preto odvolací súd ani nemohol preskúmať právne úvahy súdu prvej inštancie. Rovnako tak strany sporu nemohli v odvolaní adekvátne reagovať, keď sa taktiež mohli o súdom prvej inštancie zvolenom postupe len domnievať. Obe strany argumentovali poukazom na Zákonník práce (ustanovenia o priemernom zárobku), ktorý súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci neaplikoval. Možno uzavrieť, že v napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku o priznaní náhrady za stratu na zárobku žalobcovi za žalobou uplatnené obdobie jeho práceneschopnosti vo výške 2.646,03 eur (s príslušenstvom) došlo k vydaniu predčasného a nepreskúmateľného rozhodnutia, ktoré je v tejto časti založené nepreskúmateľnom právnom posúdení veci. O tomto nároku uplatnenom žalobcom bude preto súd prvej inštancie povinný opätovne rozhodnúť.

49. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyššie uvedenej časti (nad rámec potvrdenej časti rozsudku) ako i v závislej časti o trovách konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom vec opätovne prejedná, právne posúdi a znova rozhodne, pričom svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo pochopiteľné, preskúmateľné a presvedčivé.

50. O trovách konania (aj odvolacieho) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p.).

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).